

„Natuurlijk. — Maar tegelijk een nest!”

„Trotsch.... en of! En coquet!.... Wat is een vrouw zonder coquetterie? Ik houd niet van die goedige huissloofjes.”

„Zooals Aurora bijvoorbeeld....” polste Renato meesmuilend.

Lorenzo grinnikte vermaakt.

„Aurora, een huissloofje! Ze moest het hooren! Maar zonder gekheid, Aurora, sinds Viareggio, is heelemaal veranderd.... Die is zoo mak geworden als een kanarie in een kooi!”

Tja,” zei Renato, „dat heb ik ook gemerkt! Verbeeld je, dat ik gisteren, zonder te bedenken, dat ik Brisc bij me had, in de via Tornabuoni naar boven ben gelopen, en ze heeft alleen maar gezegd, met een zuurzoet lachje: — wat een welopgevoede hond.... bijna nog beter dan zijn baas....”

„Precies,” gnuifde Lorenzo, „dat is Aurora op haar lankmoedigst. Ottavio sneert niet voor niets over die zachte duiven....”

„Enfin,” besloot Renato, „’t humeur is er op vooruitgegaan den laatsten tijd. ’t Kan best zijn, dat het verdwijnen van die Amerikaansche naar haar nieuwe wereld daar niet vreemd aan is....”

Lorenzo trok het ondoorgrondelijke gezicht, dat zijn specialiteit was. Hij rees op, wandelde de muren langs en bekeek vluchtig de teekeningen, die er vastgespijkerd zaten. „Wat moeten al die zwarthemden?” vroeg hij. „Mooie koppen wel.... Kijk, Bartolucci ook al....!”

Toen hij tot in den hoek was gekomen, waar een zestal doekjes tegen elkaar stonden weggezet, neusde hij achter het eerste, achter het tweede....

„Toe,” zei Renato goedig, „laat die dingen liever staan....”

Maar Lorenzo ging door. Het voorlaatste bleek een landschap, dat hem interesseerde, en dat hij er uittrok.

„Lorenzo, laat alsjeblieft die dingen staan!” zei Renato nog eens, dringend.

Doch de ander had ook het laatste doek al van den grond gebeurd; verbluft stond hij met het prachtige portret van Flavia Pasquali, steenrood op goudig blank, voor zich uitgehouden.

„Ah zóó!” verbaasde hij zich dan op een toon, die Renato het bloed naar het hoofd joeg, maar zonder dat het tot een uitval kwam.

„’k Dacht, dat je dit ding allang aan den vader verkocht had....”

„Nee,” zei Renato kortaf, „’t is niet op bestelling gemaakt.... ’t is trouwens niet af....”

„Fijn koppie....,” kwam Lorenzo nog over zijn schouder. Hij wierp zijn vader een blik toe van: ouwe vos, die de passie preekt....

En Renato blééf zich bedwingen. Ernstig zei hij:

„’n Fijn kopje, zeker, maar waar vooral een zuivere geest uit spreekt.”